

Махала Шамазојце у прешевачком селу Стрезовац насељена је у потпуности албанским становништвом. Једино су још Ђорђевићи остали на родној грудни. Кад смо стигли пред њихов дом, угледавши недовршен објекат без дела крова, фасаде и са дотрајалом столаријом, нисмо ни слутили да ту живи четворо малишана

Текст и фотографије **ХО Срби за Србе**

Услови, какви се ретко виђају, сведоче о немоћи и генерацијском сиромаштву породица из овог краја. Остављени на милост и немилост, заборављени од свих, Ђорђевићи не желе да оду са своје родне грудне.

„Било је овде још српских породица. У потрази за бољим животом, одлазиле су једна за другом и на крају смо само ми остали” – сетним гласом отац Игор објашњава да су последња српска кућа у махали.

Сцена као из хорор филмова дочекала нас је одмах након уласка у кућу.

Вода је потпуно пробила плафон, па звук капљица које падају на голи бетон изазива страх и језу. Нисмо могли да верујемо да се налазимо у просторији у којој живе Милан (12), Миљана (10), Лазар (8) и Иван (3).

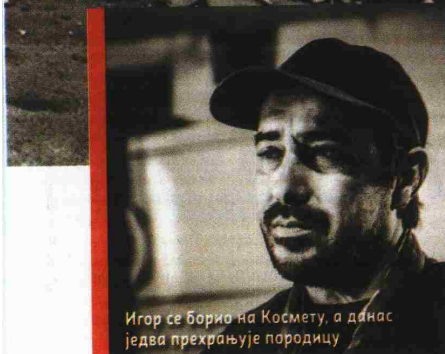
„Живимо у преуређеној гаражи, услови су никакви. Кад почне киша, турају се лаворчићи. Влаге има колико хоћете. Деца живе у зебњи, просто не знају за боље. Највише се бојимо за њихово здравље јер они то све удишу. Прокишњава на све стране, тепих смо избацили јер нема сврхе држати га. Током дана сви смо у овој једној просторији коју некако грејемо. Пошто имамо само два кревета, муж, најмлађи Иван и ја спавамо у кревету у дневној соби, а Лазар, Миљана и Милан у спаваћој. Отворена су врата током целе ноћи да би се и њима колико-толико загрејало јер су голи зидови. Имамо места за још кревета, али немамо више кревета” – прича мајка Александра.

Једини стабилан извор прихода су им социјална помоћ и дечији додаток. Игор је ишао у надницу кад га неко позове, све до пре пар месеци када је изненада добио реуму, а уз

то му је и вид ослабио. Сада више не сме да обавља физичке послове, па о земљи, пластенику и пар коза брину супруга и деца. Како каже, стигли су га рат и боравак по рововима...

„Са 19 година сам као учествовао у рату на Косову и Метохији. Прешао сам Гору код Призрена и још 12 караула. Били смо појачање, где нападну ту идемо. Не бих да се присећам тога, хвала Богу кад вратих главу на раменима. Од државе, нажалост, ни иглу нисам добио!” – са дозом огорчења прича отац Игор.

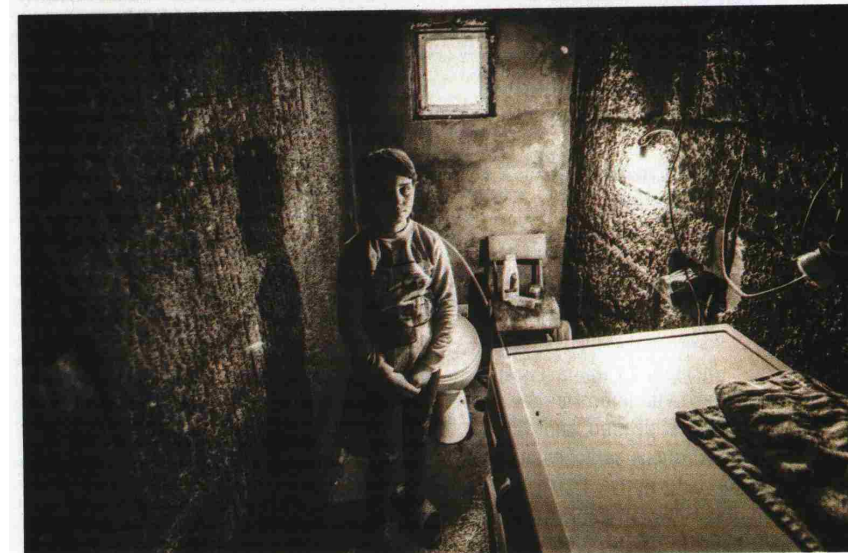
„Крпимо крај с крајем да бисмо опстали. Деца траже да имају мобилне телефоне и компјутер јер виде код друге деце, али где то да им нађемо, прво гледамо да им приушtimo да једу. Ни купатило нам није функционално, само смо поставили једну шољу да не би морали увече да излазе напоље. Иначе се купају у кориту. Можете да замислите колико је тешко када је зима јер је у купатилу ледено. Разумеју, ипак, кад им кажемо да немамо, не буне се” – запањени слушамо мајку Александру о условима у којима живе.

Игор се борио на Космету, а данас једва прехрањује породицу

Најмлађи чланови породице Ђорђевић: Лазар (8), Миљана (10), Милан (12) и трогодишњи Иван

Мирни и повучени, најмлађи чланови породице Ђорђевић стидљиво су разговарали са нама. У комшилику се друже са албанском децом и, како кажу, никада нису имали проблеме.

„Највише бих волео да имам где другове довести, али ми у соби немамо ни сијалицу, већ осветљавамо лампом на телефону. Немамо ни играчке, само једно покварено бицикло. Највише се играмо жмурки, то бар можемо. Ускоро треба да се иде и на екскурзију у Јагодину, али немамо новца да платимо. Неће ми бити први пут да пропустим” – Миланове речи на крају посете, показале су сву патњу ове деце.

Хуманитарна организација Срби за Србе покрене велику акцију помоћи породици Ђорђевић и позивају све људе добре воље да им помогну да остану на свом огњишту и добију достојанствене услове за живот. ■